

та си страна, то—захожда. Така сжщо са чини и намъ, които живѣме на земята. Ала помни и това, че ние не само за слънцето; но и за много други по-прости работи твърде чѣсто са лжжеме: когато плувашъ сжрчено въ нѣкой кайкъ и гледашъ на страна, то ти са чини, че не ти са возишъ; а че брѣговете бѣгатъ отъ тебе, когато ти твърде добре знаешъ, че тие брѣгове стоятъ на едно мѣсто. И така, ти сега вече видишъ, че не сѣкога човѣкъ може да вѣрва и на очите си. Така сжщо и за слънцето не трѣба да имъ вѣрвашъ; не трѣба да вѣрвашъ, че то възхожда, че то са вдига нагоре и че то слазя надолу.“

Ехъ, братия, като подскокна азъ тогава, като припна, като изскокна изъ стаята, чегато вихрушките ма повдигнаха нагоре! Господаринътъ ми вика: „постой, почѣкай! още нѣщо имамъ да ти кажа!“ Ала азъ нищо повече не искахъ да зная. Дай да направа една голѣма препеляшка, си помислихъ, и изведнашъ да я завърта. Нека са тя вжрти като земята!“ Направихъ азъ тая препеляшка, залѣнихъ за нея съ восжкъ една мушица и пуснахъ я да са вжрти. . . Жално ми бѣше само, че тая проклѣта препеляшка са вжртеше до толкова скоро, щото клѣтата мушица не можеше човѣкъ нито да види. А я помислете си, колко дни и колко месѣцъ проживѣ тая моя мушица; помислете си, холко години эбикалятя около свѣщъта! Азъ зная че тая муха можеше и милионъ години да проживѣе, ако да не дойдеше при мене Кузмовата жена и ако да ма не хванеше за перчимчето. „Гледай го ти, каза тя, каква тѣшка работа си е намѣрилъ! Или ти,